

POMLADANJA PESEM.

V mlado jutro zvon zvoni
in vabi v božji hram ljudi — — —
Žarki na belih perotih k nam plavajo,
cvetje in ptički to jutro ne spavajo . . .
Zelenje se je čez zemljo razlilo,
življenje krog brd se ovilo
in kot jezdeci zlati bi pluli od gôre do gôre,
donijo pozivi: na polje v razôre, na polje v razôre!
in kot na strogi glas trobente sodnji dan, vse vstaja,
na prosto hiti: nova kri: telo se pomlaja . . .

O, ve njive, njivice, lazi in jase,
daleč okoli pod goro raztresene,
na hribu vzbočene, v bregu povešene —
toliko trate, da ena se koza napase!

Pa roka se tvoja zanj žuli, ko kidaš prsti in jo nosiš
na vrh, da tam puščo zakriješ; oprtnik ti škriplje,
ko nosiš po klancu gnoja, da na njivi ga strošiš
in zemlja plodi ti. In tvoje žene telo se ob delu sesiplje,
in tvoj sinček mali
že nosi bremena: v šolo še niste ga dali
in dela tako:
»Življenje je šola najtežja, naj zgodaj začne se«; —
tujec na poti ustavi se, čudoma zre . . .

Drevje brsti. In že skoraj bo padalo cvetje na tla . . .
Krompir je že v zemlji, fižol je že v zemlji . . . vsa
gruda drhti in diha,
kot žena ob možu, ponižna in tiha;
kot mrzlica našega časa motike je glas,
ki v pesku zveni
in kliče in kliče, da je romanja čas . . .

Zemlji plod, da raste — potem: adijo, domovina! do zime,
Rumunija jih bo pokrila v šume bogate — do zime,
može in mladeniče; žene in otroci krompir izkopali,
potrgali fižol: za kruhek in sok bodo očetje poslali.
Dekleta gredo na Koroško žet,
otroci za posle se udinjajo; kmet
jim da kruha in dela . . . Nekaj jih daljna Amerika vzame,
nekaj veliko jih mesto objame — fantov, deklet —
ne pusti jih iz rok, krvolok.

Mrzlični udarci motike zvenijo,
ptički pojejo, dalje gorijo
ob solnčnem plamenu in vabijo . . .
Kriki otrok: »Dajte kruha!« može v srcé grabijo,
da raste jim moč za na pot . . .

Življenje, življenje — vsepovsod . . .

France Bevk.